

ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU

- Duminica a 34-a după Rusalii, întoarcerea fiului risipitor -

În zilele noastre, lumea se îndepărtează constant și tot mai vizibil de Dumnezeu, Creatorul ei. Secularizarea și îndepărtarea omenirii de Dumnezeu nu sunt doar concepte la modă, ci sunt realități concretizate prin nesocotirea adevărilor biblice și a rânduielilor instituite de Biserică. În situația mondială actuală, unele state și conducătorii lor au devenit stăpâni ai lumii, prin faptul că acumulează o mare parte din rezervele naturale ale pământului, în detrimentul altora, care duc un trai de subzistență. Ca și în cazul crizelor economice și financiare, acestea au ca prim factor o viziune asupra vieții care este departe de trăirea în comuniune cu Dumnezeu. Lumea caută progres material, medical și tehnologic, dar este esențial ca acestea să fie raportate la adevăurile mântuitoare ale Scripturii. Nu întâmplător Scriptura a fost denumită Cartea Vieții. Pentru că ea oferă un răspuns la orice problemă a lumii de astăzi și de totdeauna. Viețuirea conform cu legea lui Dumnezeu oferă pace, echilibru, bunăstare și binecuvântare. Dimpotrivă, nesocotirea ei și îndepărtarea de la ea aduce tristețe, suferință, războaie și atâtea alte neîmpliniri pe toate planurile. Ca și fiul risipitor, omenirea cheltuiește mai mult decât produce acest pământ, risipește mai mult decât construiește și nu ține seama de frumusețile creației binecuvântate de Dumnezeu. De aceea, venirea în fire a lumii trebuie să însemne conștientizarea că starea

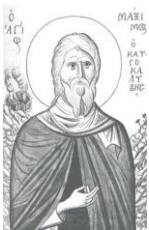

actuală a lucrurilor nu este una bună, ci că trebuie să își întoarcă fața către Dumnezeu. Să aibă în vedere și continuitatea lumii și a creației, după cum învață Sfânta Scriptură. Aici este vorba despre o conlucrare între puterea lui Dumnezeu și responsabilitatea omului. Dumnezeu a lăsat pe om să stăpânească și să supună pământul. Oamenii ajunși în funcții de conducere în lumea întreagă și care nu fac voia lui Dumnezeu, ci voia celui rău, stăpânesc peste țări și popoare și conduc spre pieirea altora și în cele din urmă a lor înșiși. Fiul risipitor s-a pocăit și a redevenit părtaș al harului divin în casa Tatălui ceresc, după cuvântul Scripturii care zice: „În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc” (Ioan 14, 2). La fel și lumea trebuie să redescopere sensul inițial al comuniunii dintre Dumnezeu și om. Trebuie să-și vină în fire și să caute frumusețea cea dintâi a tuturor lucrurilor, a omului și a întregii creații. Iar Dumnezeu așteaptă răbdător întoarcerea, după cum spune iarăși Sfânta Scriptură: „Iată, Eu stau la ușă și bat...” (Apocalipsa 3, 20).

† După cum mândria este moartea virtuților și viața păcatelor, smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților. Smeritu-m-am și m-am mântuit!

Creștinul și ziua onomastică

Trăim într-o lume cu un mod de viață din ce în ce mai secularizat. Acest fapt a condus la pierderea de către noi a unui aspect esențial al vieții liturgice în Biserică, anume, semnificația sărbătorii. Rostul sărbătorilor în Biserică este acela de a ne rândui viața din perspectiva lor. În prezent, mai mult ne rânduiem sărbătorile din perspectiva diferitelor aspecte ale vieții. Este cât se poate de nefiresc. Faptul că sărbătorile sunt lăsate pentru schimbarea modului nostru de existență este foarte evident în cazul marilor praznice, precum Nașterea Domnului și Învierea Domnului, când acestea sunt precedate de perioade de post mai îndelungate. Înainte-prăznuirea și după-prăznuirea sunt de altfel alte mărturii ale faptului că o sărbătoare influențează nu numai contextul liturgic în care este încadrată, cât și viața duhovnicească a credincioșilor. În timpul anului liturgic sărbătorile presupun ca timpul nostru, închinat activităților și sarcinilor cotidiene, să-l prefacem în timp al mântuirii. Din această perspectivă, „a ține” o sărbătoare nu înseamnă nelucrare ci, din contra, a lucra la mântuirea sufletului. Sărbătoarea este un timp - pe cât se poate - al odihnei trupești, dar mai ales al odihnei sufletești în Dumnezeu. Sărbătorile sunt acele zile speciale în care suntem chemați să prăznuim, să ne veselim duhovnicește. Zile în care „bucuria de a fi”, o percepem mai accentuat ca „bucurie de a fi întru Hristos”. Atunci când nu cunoaștem semnificația sărbătorii ne scapă și importanța acesteia. Acest adevăr este evident mai ales de ziua onomastică, când astăzi ea nu pare să însemne mai mult decât bomboane, prăjituri, suc și urări. Este foarte trist să nu avem o relație cu sfântul al cărui nume l-am primit la Botez. Un ocrotitor ignorat, pe care poate niciodată nu-l chemam în ajutor, și căruia niciodată nu-i mulțumim. Suntem atât de egoiști și mândri încât din ziua sfântului facem ziua noastră. Sărbătoarea sa nu mai este văzută ca o zi în care să ne arătăm recunoștința prin rugăciune, pentru binefacerile primite, ci ca una în care trebuie să ne simțim bine, să fim în centrul atenției, să petrecem. Mulți nu ne învrednicim să căutam și să cunoaștem măcar sensul etimologic al numelui, care se reduce la un cuvânt sau cel mult la o scurtă expresie, fără a mai pune problema cunoașterii în amănunt a vieții sfântului al cărui nume îl purtăm, și urmării după putere a exemplului său. Cu alte cuvinte, purtăm un nume care nu ne spune nimic. Dar nu din pricina lui, cât a noastră. Nu primim pentru că nu cerem, nu aflăm pentru că nu căutam, nu ni se deschide pentru că nu batem la ușă. Rămânem captivi ai propriei noastre ignoranțe și propriilor neputințe. Nici nu ne mai miră cum, în ultimii ani, există în rândul tinerilor tendința de a muta „prăznuirea” sărbătorilor din biserici în discotecă, Paștele în club, Crăciunul în restaurant, iar ziua onomastică în pub.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care este rostul legilor morale?

Răspuns: Creștinul trebuie să se călăuzească în viață după legile morale. Acestea îi arată datoriile prin împlinirea cărora își poate întocmi viața potrivit voii lui Dumnezeu și dobândi mântuirea sufletului.

Întrebare: Care sunt aceste datorii ale creștinului?

Răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca și aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22, 37-39). Așadar, creștinul are datorii către Dumnezeu, către sine însuși și către aproapele.

Întrebare: Care sunt datoriile către Dumnezeu?

Răspuns: Creștinul este dator să se străduiască să cunoască pe Dumnezeu și să recunoască în El pe Creatorul, Binefăcătorul, Sfințitorul și Judecătorul său și numai Lui să-l slujească cu toate puterile sale. Aceasta o cere porunca întâi a Decalogului, precum și Mântuitorul, prin cuvintele spuse cu prilejul ispitirii Lui de către diavol: „Piei, satano, căci scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini și Lui singur să-l slujești” (Matei 4, 10).

Întrebare: În ce chip slujește creștinul lui Dumnezeu?

Răspuns: Creștinul slujește lui Dumnezeu prin însușirea și punerea în lucrare a celor trei virtuți teologice: credința, nădejdea și dragostea, precum și prin împlinirea conștiințioasă a tuturor actelor de cult, după rânduiala sfintei noastre Biserici Ortodoxe (rugăciunea, serbarea Duminicii și a celorlalte zile de sărbătoare, cinstirea îngerilor, a sfinților, a sfințelor moaște, a sfințelor icoane, a sfintei cruci, respectarea persoanelor, locurilor, lucrurilor și numelor sfințite de Dumnezeu, ținerea jurământului și votului, mărturisirea fără sfială și teamă a învățaturii sfintei noastre Biserici Ortodoxe, după pilda Mântuitorului, a Sfinților Apostoli și a Sfinților Mucenici).

Întrebare: Ce sunt datoriile creștinului către sine însuși?

Răspuns: Pentru a putea face față așa cum se cuvine diferitelor trebuințe ale vieții și pentru a-și îndeplini menirea sa morală, creștinul are nevoie de pregătire sufletească și trupească. Această pregătire o au în vedere tocmai datoriile către sine însuși. Prin mijlocirea lor, puterile și însușirile credinciosului, ajutate de harul sfințitor, înfloresc și rodesc binefăcător în viață.

Întrebare: De câte feluri sunt datoriile către sine însuși?

Răspuns: Datoriile către sine însuși sunt de două feluri: unele privesc întreaga ființă a credinciosului, iar altele, fiecare parte alcătuitoare a ființei sale, adică sufletul și trupul.

Întrebare: Care sunt datoriile creștinului către ființa sa?

Răspuns: Datoriile creștinului către întreaga sa ființă sunt: cinstirea de sine, dragostea de sine și smerenia.

Întrebare: Ce este cinstirea de sine?

Răspuns: Cinstirea de sine este virtutea prin care credinciosul recunoaște și prețuiește vrednicia cu care Dumnezeu l-a înzestrat mai mult decât pe toate celelalte fapturi. Cu mintea sa, credinciosul își dă seama că el are însușiri și puteri care-l deosebesc de toate celelalte făpturi. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 25 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 26 februarie	07:00- 08:30	Sf. Liturghie, pomenirea morților Sâmbăta morților – Moșii de iarnă
Duminică 27 februarie	07:00 10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Ucenici și fapte

Un călugăr bătrân, după ce și-a învățat timp de mai mulți ani ucenicii tainele credinței, i-a trimis în lume să împărtășească ceea ce au învățat. După zece ani de misiune printre oameni, trei dintre ucenici s-au întors să-și viziteze povățuitorul. Acesta își trăia ultimii ani ținut într-un pat din cauza unei boli de picioare. Fiecare începu să povestească ce au făcut în ultimii zece ani: „Eu, zise primul cu mulțumire de sine, am scris zece cărți și le-am vândut într-o mulțime de exemplare”. „Ai umplut așadar, lumea de hârtie”, zise bătrânul. „Eu, luă cuvântul al doilea la fel de satisfăcut de el însuși, am ținut multe predici în fața a mii de oameni”. „Tu ai umplut lumea de vorbe”, răspunse duhovnicul. Al treilea ucenic, începu să desfacă un pachet și scoase din el o pernă: „Eu părinte, ți-am adus această pernă ca să ai de ce să-ți sprijini picioarele când te dor”. „Tu, zise bătrânul călugăr, l-ai găsit pe Dumnezeu”. Adevărul este că cel mai corect bilanț pe care omul și-l poate face din când în când, nu este să-și contabilizeze realizările, ci să se cerceteze cât de capabil a fost să împartă iubire.

Amânarea

Trei ucenici ai diavolilor au venit într-o zi pe pământ pentru a se forma. Discutau cu Satana, superiorul diavolilor, despre planurile lor, despre ispitirea și pervertirea oamenilor. Primul ucenic spuse: „Îi voi învăța pe oameni că nu există Dumnezeu”. Satana îi replică: „Cu această învățătură nu vei câștiga pe mulți de partea noastră, deoarece cei mai mulți oameni intuiesc că există Dumnezeu. În inima lor există ceva care-i face să creadă în Dumnezeu”. Cel de-al doilea ucenic spuse: „Le voi spune oamenilor că nu există iad și că pentru păcatele lor nu trebuie să se teamă de pedeapsă”. Satana îi replică: „În acest mod, cu greu vei putea să ispitești pe cineva. Oamenii deștepți, de mult știu că există iadul și că orice faptă rea atrage după sine o pedeapsă corespunzătoare”. În sfârșit, cel de-al treilea ucenic spuse: „Eu îi voi convinge pe oameni să amâne orice faptă bună și să creadă că nu există vreun lucru care trebuie făcut imediat”. „Mergi la treabă, îi spuse Satana, vei avea succes. Vei înșela mii de oameni și-i vei câștiga de partea noastră”.

A fi lumină

Într-un colț al lumii, persista odată o întunecime densă și încăpățanată, cum nu se mai auzise vreodată. Deodată apărură o lumină care stătea pur și simplu și lumina. Un trecător spuse: „Tu, luminițo, ai face mai bine dacă ai sta în altă parte și nu în acest colț ascuns”. „De ce?”, îl întrebă luminița. „Eu luminez pentru că sunt lumină, și pentru că luminez, mă numesc lumină. Nu luminez pentru a mă face vizibilă, ci luminez pentru că îmi face plăcere și bucurie să fiu lumină”. Dar cruda întunecime, scrâșnind din dinți, atacă cu furie mica luminiță. Și cu toate acestea, marea întunecime era neputincioasă în fața acestei mici lumini. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!